

İçimdeki Kadınlar Garı

— basak-kaya · 01 Mayıs 2026

İçimde eski bir gar yaşıyor şimdi.
Duvarlarına sinmiş pas kokusu,
geceyi omzunda taşıyan yorgun raylar
ve hiç susmayan bir uğultu.

Ben aslında
yalnız çıkacaktım bu yolculuğa.
Saçlarımdan bütün şehirleri çözüp,
adımı kimsenin bilmediği
uzak bir durağa bırakacaktım.
Bir kadın nasıl unutursa kendini,
öyle usulca eksilecektim dünyadan.

Ama olmadı.
Ne zaman gözlerimi kapatsam
içimde başka bir ben uyanıyor.
Biri çocuk hâlim mesela,
eteklerine yağmur bulaşmış,
elleri annesinin sıcaklığını arıyor hâlâ.
Bir diğeri
sevmenin boynunda bıraktığı izi
atkıyla gizlemeye çalışan genç bir kadın.

Bir başkası susuyor sürekli,
çünkü bazı kırgınlıklar
sesini kaybedince büyüyor.
Hepsi dolmuş içime.
Sanki göğsümde
ışıkları hiç sönmeyen bir terminal kurulmuş.
Her gece başka bir anı yanaşıyor peronlarıma.
Kapılar açılıyor sonra,
içeri yarım kalmış cümleler giriyor,
gecikmiş vedalar,
ismini hâlâ duyunca içi ürperen aşklar.

Ben hiçbirini çağırmadım oysa.
İçimin hoparlörlerinden
durmadan eski hayatlar anons ediliyor.
Unutamadığınız his birazdan kalkacaktır.
Kırılmış kalbiniz ikinci hatta bekliyor.
Çocukluğunuz gecikmeli varacaktır.
Ve ben
elimde küçücük bir sessizlikle
o kalabalığın ortasında bekliyorum.

Gece uzadıkça
camlarda yüzüm çoğalıyor.
Bir kadının içinde
kaç kadın yaşayabiliyormuş meğer.
Biri herkesi affetmek istiyor,
biri bütün köprüleri yakmak.
Biri hâlâ sevilme için çırpınıyor,
diğeri yorgun bir deniz gibi
kıyıya vurup susuyor.

Dışarıda şehir akıyor.
Sokak lambaları sararmış bir yalnızlık gibi.
Gökyüzü,
boynuna kadar kedere bulanmış.
Ve ben
sanki kendi içimde yıllardır aktarma yapan
kayıp bir yolcuyum.
Ne tam gidebildim,
ne kaldım olduğum yerde.

Bazı geceler
kalbim eski bir bavul gibi açılıyor.
İçinden buruşturulmuş umutlar düşüyor yere,
kurumuş çiçekler,
cevabı hiç gelmemiş mektuplar.
Bir de sürekli aynı yere çıkan
yorgun yollar.
Sanırım insan
en çok kendine geç kalıyor.

Ben Şimdi
içimde birbirine çarpan bütün seslerle
uzun bir tünele giren tren gibiyim.
Karanlık büyüyor camlarda.
Ama yine de inmiyorum hiçbir durakta.
Çünkü biliyorum,
nereye gidersem gideyim
o kalabalık kadın
benimle gelecek.